Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. balandžio 23 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė — Direktyva 2008/115/EB — Bendri neteisėtai šalyje esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartai ir tvarka — 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis — Nacionalinės teisės aktai, kuriuose neteisėto buvimo šalyje atveju, atsižvelgiant į aplinkybes, numatoma skirti baudą arba išsiųsti iš šalies“

Byloje C-38/14

dėl *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco* (Ispanija) 2013 m. gruodžio 17 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. sausio 27 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

**Subdelegación del Gobierno en Gipuzkoa – Extranjería**

prieš

**Samir Zaizoune**

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen (pranešėjas), teisėjai K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan ir A. Prechal,

generalinis advokatas Y. Bot,

posėdžio sekretorė administratorė L. Carrasco Marco,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. gruodžio 9 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos A. Rubio González,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

— Europos Komisijos, atstovaujamos S. Pardo Quintillán ir M. Condou-Durande,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: ispanų.

**Sprendimą**

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse (OL L 348, p. 98) 6 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant bylą prieš S. Zaizoune dėl jo neteisėto buvimo Ispanijos teritorijoje.

## Teisinis pagrindas

*Direktyva 2008/115*

3 Direktyvos 2008/115 2 ir 4 konstatuojamose dalyse nustatyta:

„2) 2004 m. lapkričio 4 ir 5 d. Briuselio Europos Vadovų Taryba paragino suformuoti efektyvią išsiuntimo ir repatriacijos politiką, pagrįstą bendrais standartais, siekiant, kad su grąžintinais asmenimis būtų elgiamasi žmoniškai ir kad būtų gerbiamos jų pagrindinės teisės ir orumas.

<…>

4) Turi būti nustatytos aiškios, suprantamos ir teisingos taisyklės siekiant sukurti efektyvią grąžinimo politiką kaip privalomą gerai veikiančios migracijos politikos elementą.“

4 Direktyvos 2008/115 1 straipsnyje „Objektas“ numatyta:

„Šia direktyva nustatomi bendri standartai ir tvarka, taikomi valstybėse narėse, grąžinant neteisėtai esančius trečiųjų šalių piliečius, remiantis pagrindinėmis teisėmis kaip Bendrijos ir tarptautinės teisės bendraisiais principais, įskaitant pabėgėlių apsaugos ir žmogaus teisių reikalavimus.“

5 Šios direktyvos 3 straipsnyje apibrėžtos joje vartojamos įvairios sąvokos. Konkrečiai kalbant, šio straipsnio 4 punkte sąvoka „sprendimas grąžinti“ apibrėžtas kaip „administracinis ar teismo sprendimas ar aktas, kuriuo konstatuojama arba paskelbiama, kad trečiosios šalies piliečio buvimas yra neteisėtas, ir nustatoma ar nurodoma prievolė grįžti“.

6 Minėto straipsnio 5 punkte nustatyta sąvoka „išsiuntimas“ suprantama kaip „priverstinis prievolės grįžti įvykdymas, tai yra fizinis išvežimas iš valstybės narės“.

7 Direktyvos 2008/50 4 straipsnio „Palankesnės nuostatos“ 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„2. Ši direktyva nepažeidžia jokių trečiosios šalies piliečiui galimai palankesnių nuostatų, numatytų Bendrijos *acquis*, susijusiame su imigracija ir prieglobsčiu.

3. Ši direktyva nepažeidžia valstybių narių teisės priimti ar [toliau] taikyti palankesnes nuostatas asmenims, kuriems ji yra taikoma, jei tokios nuostatos neprieštarauja šiai direktyvai.“

8 Pagal tos pačios direktyvos 6 straipsnį „Sprendimas grąžinti“:

„1. Valstybės narės priima sprendimą grąžinti kiekvieno trečiosios šalies piliečio, neteisėtai esančio jų teritorijoje, atžvilgiu, nepažeisdamos 2–5 dalyse nurodytų išimčių.

2. Reikalaujama, kad neteisėtai valstybės narės teritorijoje esantys trečiosios šalies piliečiai, kurie turi kitos valstybės narės išduotą galiojantį leidimą gyventi ar kitą teisę joje būti suteikiantį leidimą, nedelsdami vyktų į tos kitos valstybės narės teritoriją. Kai suinteresuotas trečiosios šalies pilietis nesilaiko šio reikalavimo arba kai trečiosios šalies piliečio neatidėliotinas išvykimas yra būtinas viešosios tvarkos ar nacionalinio saugumo sumetimais, taikoma 1 dalis.

3. Valstybės narės gali nepriimti sprendimo grąžinti jų teritorijoje neteisėtai esantį trečiosios šalies pilietį, jei atitinkamą trečiosios šalies pilietį priima atgal kita valstybė narė pagal šios direktyvos įsigaliojimo dieną galiojančius dvišalius susitarimus ar nuostatas. Tuo atveju valstybė narė, kuri priima atgal atitinkamą trečiosios šalies pilietį, taiko 1 dalį.

4. Valstybės narės, atsižvelgdamos į asmenines, humanitares ar kitas priežastis, bet kuriuo metu gali suteikti atskirą leidimą gyventi ar kitokį leidimą, suteikiantį teisę pasilikti neteisėtai jų teritorijoje esančiam trečiosios šalies piliečiui. Tokiu atveju sprendimas grąžinti nepriimamas. Jei sprendimas grąžinti jau buvo priimtas, jis panaikinamas arba sustabdomas leidimo gyventi arba kito leidimo, suteikiančio teisę pasilikti, galiojimo laikotarpiui.

5. Jei yra pradėta procedūra valstybės narės teritorijoje neteisėtai esančiam trečiosios šalies piliečiui siekiant pratęsti leidimą gyventi ar kitokį leidimą, suteikiantį teisę pasilikti, ta valstybė narė, nepažeisdama 6 dalies, apsvarsto galimybę nepriimti sprendimo grąžinti, kol bus baigta pradėta procedūra.

<…>“

9 Šios direktyvos 7 straipsnio „Savanoriškas išvykimas“ 1 ir 4 dalyse nustatyta:

„1. Sprendime grąžinti numatomas atitinkamas laikotarpis savanoriškai išvykti, trunkantis nuo septynių iki trisdešimties dienų, nepažeidžiant 2 ir 4 dalyse nurodytų išimčių. <...>

<…>

4. Jeigu esama pasislėpimo pavojaus, arba jei prašymas dėl teisėto buvimo buvo atmestas, kaip akivaizdžiai nepagrįstas ar melagingas, arba jei suinteresuotas asmuo kelia pavojų viešajai tvarkai, visuomenės saugumui ar nacionaliniam saugumui, valstybės narės gali nesuteikti laikotarpio savanoriškai išvykti arba gali suteikti trumpesnį nei septynių dienų laikotarpį. <…>“

10 Direktyvos 8 straipsnio „Išsiuntimas“ 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės imasi visų būtinų priemonių, kad įvykdytų sprendimą grąžinti, jei nebuvo suteiktas laikotarpis savanoriškai išvykti pagal 7 straipsnio 4 dalį arba jei nebuvo laikomasi įpareigojimo grįžti per savanoriško išvykimo laikotarpį, numatytą pagal 7 straipsnį.“

*Ispanijos teisė*

11 2000 m. sausio 11 d. Organinio įstatymo 4/2000 dėl užsieniečių laisvių ir teisių Ispanijoje bei jų socialinės integracijos (*Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social*) (BOE, Nr. 10, 2000 m. sausio 12 d., p. 1139) 28 straipsnio 3 dalies c punkte, kaip

jis išdėstytas Organinio įstatymo 2/2009 (*Ley Orgánica* 2/2009, BOE, Nr. 299, 2009 m. gruodžio 12 d.), įsigaliojusio nuo 2009 m. gruodžio 13 d., (toliau – Įstatymas dėl užsieniečių) vienintelio straipsnio 28 dalyje, nustatyta:

„Išvykti [iš Ispanijos teritorijos] privaloma šiais atvejais:

<…>

c) administracine tvarka atmetus užsieniečių pateiktus prašymus pasilikti Ispanijos teritorijoje arba neturint leidimo būti Ispanijoje.“

12 Pagal Įstatymo dėl užsieniečių 51 straipsnio 2 dalį administraciniai pažeidimai, atsižvelgiant į jų sunkumą, skirstomi į „nesunkius“, „sunkius“ ir „labai sunkius“.

13 Įstatymo dėl užsieniečių 53 straipsnio 1 dalies a punkte „sunkus“ pažeidimas apibrėžiamas kaip „neteisėtas buvimas Ispanijos teritorijoje nepratęsus leidimo gyventi šalyje ar nesuteikus leidimo gyventi arba praėjus daugiau nei trims mėnesiams nuo jo galiojimo pabaigos ir jei suinteresuotasis asmuo neprašė jo atnaujinti per teisės aktuose nustatytus terminus“.

14 Pagal Įstatymo dėl užsieniečių 55 straipsnio 1 dalies b punktą už sunkius pažeidimus skiriama nuo 501 iki 10 000 eurų bauda.

15 To paties straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad skirdama sankciją, kompetentinga institucija turi taikyti proporcingumo kriterijų, atsižvelgdama į kaltės laipsnį, padarytą žalą, pažeidimu sukeltą pavojų ir jo pasekmes.

16 Pagal Įstatymo dėl užsieniečių 57 straipsnį:

„1. Jei pažeidėjas yra užsienio pilietis ir jo veiksmai pagal įstatymą kvalifikuojami kaip labai sunkus ar sunkus pažeidimas, numatytas šio organinio įstatymo 53 straipsnio 1 dalies a, b, c, d ir f punktuose, atsižvelgiant į proporcingumo principą, vietoje baudos gali būti taikomas išsiuntimas iš Ispanijos teritorijos, vykdomas nustatyta administracine tvarka ir priėmus motyvuotą sprendimą, įvertinantį pažeidimą sudarančias veikas.“

<…>

3. Bauda ir išsiuntimas negali būti taikomi kartu.

<…>“

17 2011 m. balandžio 20 d. Karaliaus dekreto Nr. 557/2011, nustatančio Organinio įstatymo 4/2000 dėl užsieniečių laisvių ir teisių Ispanijoje bei jų socialinės integracijos, iš dalies pakeisto Organiniu įstatymu 2/2009, įgyvendinimo tvarką, 24 straipsnyje nustatyta:

„1. Neturint leidimo būti Ispanijoje, nes, be kita ko, nėra ar nebėra tenkinamos atvykimo ir buvimo sąlygos, arba administracine tvarka atmetus prašymus pratęsti leidimą gyventi šalyje, suteikti leidimą gyventi ar bet kurį kitą dokumentą, reikalingą tam, kad užsienietis galėtų likti Ispanijos teritorijoje, <...> šiuo tikslu priimtu administraciniu sprendimu suinteresuotajam asmeniui pranešama apie įpareigojimą išvykti iš šalies teritorijos, su galimybe taip pat įrašyti šį įspėjimą pase ar kitame analogiškame dokumente arba atskirame dokumente, jei suinteresuotasis asmuo Ispanijoje gyvena su asmens dokumentu, kuriame neįmanoma padaryti tokios *ad hoc* atžymos. <…>“

## Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

18 Maroko pilietis S. Zaizoune viešosios tvarkos palaikymo pareigūnų buvo sulaikytas 2011 m. liepos 15 d. Ispanijos teritorijoje.

19 Kadangi negalėjo pateikti savo asmens tapatybės dokumentų, jis buvo sulaikytas ir pradėta administracinė jo išsiuntimo iš Ispanijos teritorijos procedūra.

20 Ši procedūra buvo užbaigta 2011 m. spalio 19 d. *Subdelegación del Gobierno en Guipúzcoa* (Vyriausybės vietos atstovas (Gipuskoa)) priėmus sprendimą, kuriame nurodyta išsiųsti jį iš Ispanijos teritorijos ir kartu penkerius metus taikyti draudimą vėl čia atvykti.

21 Šis sprendimas buvo motyvuotas neteisėtu S. Zaizoune buvimu Ispanijoje, kaip tai suprantama pagal Įstatymo dėl užsieniečių 53 straipsnio 1 dalies a punktą, ir jo šioje valstybėje įgytu teistumu.

22 Suinteresuotasis asmuo dėl šio sprendimo pareiškė ieškinį *Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no2 de Donostia* (San Sebastiano administracinis teismas), kuris tą sprendimą panaikino ir, užuot išsiuntęs, skyrė baudą.

23 *Subdelegacion del Gobierno en Gipuzkoa* dėl šio sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme pateikė apeliacinį skundą. Šis teismas pažymėjo, kad Ispanijos Aukščiausiasis Teismas nagrinėjamas nacionalines nuostatas aiškina taip, kad pagrindinė sankcija, kuri skiriama trečiųjų šalių piliečiams už neteisėtą buvimą šalyje, yra bauda, jeigu nėra papildomų sunkinančių aplinkybių, kurios pateisintų išsiuntimo iš nacionalinės teritorijos taikymą vietoj baudos.

24 Šiomis aplinkybėmis *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar, atsižvelgiant į lojalaus bendradarbiavimo ir direktyvų veiksmingumo principus, Direktyvos 2008/115 4 straipsnio 2 ir 3 dalys ir 6 straipsnio 1 dalis aiškintinos taip, kad pagal jas draudžiami teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, ir juos aiškinanti teismų praktika, pagal kuriuos neteisėtai [nacionalinėje] teritorijoje esančiam užsieniečiui leidžiama taikyti tik piniginę sankciją, kuri, beje, nesuderinama su sprendimu jį išsiųsti?“

## Dėl prejudicinio klausimo

25 Visų pirma primintina, kad pagal bendradarbiavimo tarp nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo procedūrą, įtvirtintą SESV 267 straipsnyje, šis teismas nacionaliniam teismui turi duoti naudingą atsakymą, kuris pastarajam leistų išspręsti jo nagrinėjamą bylą. Tokiu atveju prireikus Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus. Iš tikrųjų Teisingumo Teismas turi aiškinti visas Sąjungos teisės nuostatas, kurių reikia nacionaliniams teismams, kad jie išspręstų savo nagrinėjamas bylas, net jei šios nuostatos nėra aiškiai nurodytos šių teismų Teisingumo Teismui pateiktuose klausimuose (Sprendimo *eco cosmetics ir Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 ir C-120/13, EU:C:2014:2144, 32 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

26 Todėl, net jeigu formaliai vertinant pateikti klausimai yra susiję su Direktyvos 2008/115 4 straipsnio 2 ir 3 dalių ir 6 straipsnio 1 dalies išaiškinimu, ši aplinkybė nekliudo Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pateikti visų su Sąjungos teisės aiškinimu susijusių elementų, kurie gali būti naudingi priimant sprendimą pagrindinėje byloje. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į bylos dalyką, iš visos nacionalinio teismo pateiktos informacijos, ypač iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvuojamosios dalies, turi atrinkti aiškintinus minėtos teisės klausimus (šiuo klausimu žr. Sprendimo *eco cosmetics ir Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 ir C-120/13, EU:C:2014:2144, 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

27 Nagrinėjamu atveju pažymėtina, kaip Ispanijos vyriausybė patvirtino per teismo posėdį pateiktose pastabose, kad nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą vartojama sąvoka „išsiuntimas“ apima ir sprendimą grąžinti, ir jo vykdymą. Todėl Direktyvos 2008/115 8 straipsnio 1 dalies, susijusios su sprendimo grąžinti įgyvendinimu, išaiškinimas taip pat svarbus pagrindinėje byloje.

28 Šiomis aplinkybėmis, siekiant naudingai atsakyti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, pateiktą klausimą reikia performuluoti taip, kad juo iš principo siekiama išsiaiškinti, ar Direktyva 2008/115, būtent jos 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejamos su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis, turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia valstybės narės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, pagal kuriuos neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės teritorijoje atveju, atsižvelgiant į aplinkybes, numatoma arba skirti baudą, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių.

29 Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad trečiųjų šalių piliečiai už neteisėtą buvimą Ispanijos teritorijoje pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamus nacionalinės teisės aktus, kaip juos išaiškino nacionalinis Aukščiausiasis Teismas, gali būti baudžiami tik bauda, o ji nesuderinama su sprendimu išsiųsti iš nacionalinės teritorijos, nes toks sprendimas gali būti priimtas tik esant papildomoms sunkinančioms aplinkybėms.

30 Šiuo klausimu primintina, kad Direktyvos 2008/115 tikslas, kaip jis išplaukia iš jos 2 ir 4 konstatuojamųjų dalių, yra suformuoti efektyvią išsiuntimo ir repatriacijos politiką. Šios direktyvos 1 straipsnyje nustatyti „bendri standartai ir tvarka“, kurie turi būti taikomi visose valstybėse narėse grąžinant neteisėtai jose esančius trečiųjų šalių piliečius.

31 Kaip matyti iš Sprendimo *El Dridi* (C-61/11 PPU, EU:C:2011:268) 35 punkto, šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalyje visų pirma numatyta valstybių narių pareiga priimti sprendimą grąžinti dėl kiekvieno trečiosios šalies piliečio, kuris neteisėtai yra jų teritorijoje.

32 Iš tiesų, nustačius, kad asmuo šalyje yra neteisėtai, kompetentingos nacionalinės institucijos, remdamosi šiuo straipsniu ir nepažeisdamos jo 2–5 dalyse nustatytų išimčių, turi priimti sprendimą grąžinti (Sprendimas *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 31 punktas). Šiuo klausimu joks Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos dokumentas neleidžia preziumuoti, kad S. Zaizoune situacija yra kuri nors iš tose dalyse apibūdintųjų.

33 Be to, pažymėtina, kad kai sprendimas grąžinti priimtas dėl trečiosios šalies piliečio, tačiau pastarasis nesilaikė įpareigojimo grįžti – nei per nustatytą terminą savanoriškai išvykti iš šalies, nei šiuo tikslu nenustačius jokio termino – pagal Direktyvos 2008/115 8 straipsnio 1 dalį, siekiant veiksmingai įgyvendinti grąžinimo procedūrą, valstybės narės įpareigojamos imtis visų būtinų priemonių, kad atitinkamas asmuo būtų išsiųstas, tai yra jis būtų fiziškai išvežtas iš minėtos valstybės narės, kaip tai numatyta šios direktyvos 3 straipsnio 5 punkte (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 35 punktą).

34 Be to, primintina, kad tiek iš valstybių narių lojalumo pareigos, tiek iš veiksmingumo reikalavimų, apie kuriuos konkrečiai priminta Direktyvos 2008/115 4 konstatuojamojoje dalyje, matyti, kad šios direktyvos 8 straipsnyje nustatyta valstybių narių pareiga šio straipsnio 1 dalyje nurodytais atvejais išsiųsti tą trečiosios šalies pilietį turi būti vykdoma kuo skubiau (žr. Sprendimo *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777, 43 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

35 Darytina išvada, kad nacionalinės teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, neatitinka aiškių Direktyvos 2008/115 6 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnio 1 dalyje nustatytų reikalavimų.

36 Valstybių narių teisė remiantis Direktyvos 2008/115 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis nukrypti nuo šioje direktyvoje nustatytų bendrų standartų ir tvarkos negali paneigti šios išvados.

37 Taigi, kalbant apie Bendrijos teisyno, susijusio su imigracija ir prieglobsčiu, nuostatas, kurios galimai palankesnės trečiosios šalies piliečiui ir kurios nurodytos Direktyvos 2008/115 4 straipsnio 2 dalyje, pažymėtina, kad nei jokia minėtos direktyvos nuostata, nei jokia akto, kuris yra Bendrijos teisyno sudėtinė dalis, nuostata neleidžia įgyvendinti tvarkos, pagal kurią, atsižvelgiant į aplinkybes, neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės narės teritorijoje atveju numatoma arba skirti baudą, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių.

38 Dėl 4 straipsnio 3 dalies, pažymėtina, kad joje nustatyta teisė nukrypti priklauso nuo to, ar asmenims, kuriems taikoma Direktyva 2008/115, valstybių narių priimtos ir paliktos galioti palankesnės nuostatos atitinka šią direktyvą. Tačiau atsižvelgiant į minėta direktyva siekiamą tikslą, primintą šio sprendimo 30 punkte, taip pat į valstybių narių pareigas, kurios aiškiai išplaukia iš šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies ir 8 straipsnio 1 dalies, toks atitikimas neužtikrinamas, kai nacionalinės teisės aktuose numatyta tokia tvarka, kaip nurodytoji šio sprendimo 37 punkte.

39 Šiuo klausimu reikia priminti, kad valstybės narės negali taikyti tokių teisės aktų, dėl kurių gali kilti pavojus, kad nebus įgyvendinti tam tikra direktyva siekiami tikslai ir ji gali netekti savo veiksmingumo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 33 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

40 Darytina išvada, kad nacionalinės teisės aktai, kaip antai nagrinėjami pagrindinėje byloje, gali tapti kliūtimi taikyti Direktyvoje 2008/115 nustatytus bendrus standartus ir tvarką ir dėl jų atitinkamai grąžinimas gali užsitęsti, ir taip jais būtų pažeistas tos direktyvos veiksmingumas (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Achughbabian*, C-329/11, EU:C:2011:807, 39 punktą).

41 Remiantis tuo, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip, kad Direktyva 2008/115, būtent jos 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejamos su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis, turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia valstybės narės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, pagal kuriuos, atsižvelgiant į aplinkybes, neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės teritorijoje atveju numatoma arba skirti baudą, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių.

## Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

**2008 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/115/EB dėl bendrų nelegaliai esančių trečiųjų šalių piliečių grąžinimo standartų ir tvarkos valstybėse narėse, būtent jos 6 straipsnio 1 dalis ir 8 straipsnio 1 dalis, siejamos su 4 straipsnio 2 ir 3 dalimis, turi būti aiškinama taip, kad ji draudžia valstybės narės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, pagal kuriuos, atsižvelgiant į aplinkybes, neteisėto trečiųjų šalių piliečių buvimo šios valstybės teritorijoje atveju numatoma arba skirti baudą, arba išsiųsti iš šalies, taikant tik vieną iš dviejų priemonių.**

Parašai.